

Kolm head luggemisse tükki üllespanna, ja kui saab trükkitud, siis woiwad ennam kui tuhhat inimeste hinged seält seest õppetust sada. Agga kus ta nüüd on? Kuaga wäljapühhitud, tüdruk wislas prüggi unniko peäle. Oh teie waesekesed! enne puhta tiwa külges, nüüd on ots teil mudda sees!

Ma mõtlesin: Kui palju inimessesed peaksid weel Ma peäle jääma ellama, kui suur Jummal tahaks ka nenda äkkiste koghut moista, et kui inimesse süddame sulg warsti ei kirjota: „Säh, kisku kurrat!“

Oh sedda Jummal pitka meelt ning ütlematta kannatus! Kuida Temma katsub ja watab, parrandab ja leikab: üks temmast õmmeti peaks ka weel üks kolbow sullekenne sama; monni leht taewa ramatusse kirjotada.

Ja saab, ja inglid laulwad römo pärrast Allelujah!

Salmikenne.

„Jehowa, ärra nomi mind mitte ommas sures wihas, ja ärra karrista mind mitte ommas tullises wihas.“

„Jesand, keik mo iggatseminne on sul teada;

ja mo õhkaminne ep olle so eest warjul.“ Paul. 38, 2. 10.

Üks kirri.

1840.

Armas hingekarjane. Minna palluks Jesusse lauale ülleskirjotada, ma pallun sind wägga süddamest, kui sa mind selle ilmalikko ramato sisse ülleskirjotud, pallu, et se illem karjane, kes omma ello minno eest on jätnud, ja wimist werretikka lasud risti sammast möda mahhajoosta minno patto pärrast, et se kirjotaks mind selle elloramato sisse ülles. Ja minnul on nüüd wägga kurbus ja halle meel, et minna ei olle joudnud töeks tehha, mis ma sel suwel redil lubbasin omma Jesandale: „Sinno kätte annan minna omma waimo!“ — Agga minna ei olle mitte annud temma kätte, waid selle teise waimo kätte, kes mind iggawesse wallusse tahhab fata!

Nüüd tahaks ma taggasi tulla, ja ueste lubbada: agga mis aitab se minno lubbaminne? Ma ollen so mittokorda lubband, ja ei sa töeks tehtud: oh lubba sinna, armas Jesus, ennast minnule, ja te sinna töeks minno sees! Mo südda õhlab wallo sees, et sa ei elland minno sees!